

Uit een verhandeling van de heilige Augustinus, bisschop van Hippo († 430)*

De wonderen
 die onze Heer Jezus Christus heeft gedaan,
 zijn zonder twijfel goddelijke daden.
 Ze sporen het menselijk verstand aan
 om vanuit het waarneembare
 kennis van God op te doen.
 Gods wezen is immers niet van dien aard
 dat je het met de ogen kunt zien,
 en de wonderen
 waarmee Hij het heelal leidt
 en heel de schepping bestuurt,
 zijn doordat ze nooit ophouden
 zo gewoon geworden
 dat bijna niemand nog de moeite neemt
 om aandacht te schenken
 aan de wonderlijke, ja de verbluffende werken van God
 in bijvoorbeeld een zaadkorrel.
 Het besturen van heel de wereld mag dan wel een wonder zijn
 dat groter is dan het verzadigen
 van vijfduizend mensen met vijf broden (vgl. Joh 6,1-14),
 maar toch verbaast niemand zich
 over het eerste
 en zijn de mensen wel verbaasd
 over het tweede omdat het zo ongewoon is.

Er lag macht in de handen van Christus,
 en die vijf broden waren als het ware zaden,
 nu alleen niet aan de aarde toevertrouwd
 maar vermenigvuldigd door Hem
 die de aarde heeft gemaakt.
 Dit is dus aan de zintuigen voorgeschoteld
 om de geest te prikkelen.
 Het is aan de ogen,
 het oefenterrein van het verstand, getoond
 om te bereiken
 dat wij de onzichtbare God
 door zijn zichtbare werken bewonderen,
 en om te bereiken dat wij,
 geprikkeld tot geloof
 en door geloof gezuiverd,
 ernaar verlangen op onzichtbare wijze Hem te zien
 die wij vanuit het zichtbare
 als de onzichtbare leren kennen.

*Augustinus. (ongepubl. vertaling Augustijns Instituut). Verhandelingen over het Johannesevangelie 24,1
 bij Joh. 6, 1-15)